

Parti Nagy Lajos

Sybles és fia*

Repülőtéri váró, koszlott fény, koszlott semmi, ülnek. G. középkorú, X. fiatalabb. Bármit látunk a párbeszéd alatt-fölött stb., hasznára van.

G: Akkor most kezdjük elölről.

X: Ez valami álom, ugye? A világítószürke öltönye. Sírásók, ha visszalátogatnak, az ilyen.

G: Megtisztelő.

X: Mintha már álmodtuk volna egymást. Maga nekem ismerős.

G: Ön. Önözödünk. És azért erre ne vegyen mérget. Hogy álom. Illetve, hogy fölébred.

Bár ez a pillanatnyi helyzetében mindegy.

X: Mért, milyen a pillanatnyi helyzetem?

G: A pillanatnyi helyzete attól függ, a megbízóm elhiszi-e, hogy kegyed nem hazudik.

X: Pontosabban, hogy az illető nő nem hazudik, ugye?

G: Van neve. Grisdeláné.

X: Nem tudtam. Ön viselkedik úgy, mint aki mindent tud.

G: Olyan nincs, hogy mindent.

X: Anyám neve? Taj-szám? Ilyesmik?

G: Nem. Hanem például, hogy onanizált-e közben. Ki-e verte. A péniszt.

X: Nem, kérem.

G: Na látja, ezt se mondta eddig, hogy *nem*. Egy kurva szóval se. Lesz ott még kis ez-az. Motiváció. Tehát este nyolc körül megérkezett a szállodába.

X: Meg. És a boy utánam hozta a szóban forgó bőröndöt. Ami egyszercsak el volt cserélve.

G: A boy nem emlékezett magára.

X: Nem csodálom. A lényeg, hogy fölhozta. Aránytalanul nagy bőrönd.

G: Nagyon drága bőrönd.

X: Azt nem tudtam. Úgy kaptam kölcsön. Egy barátom nagynénje, amíg utazott, illetve élt, ezt használta. Félig se volt a cuccommal. Hét napra, nyár közepén mivel töltöttem volna meg?

G: Nehéz bőrönd volt. Kirívóan. Erre tanú van.

X: Na látja. Mert nem az enyém volt. Csak hajszálra olyan, a fazon, a szín.

G: Mahagóni. Úgyszólván törhetetlen műanyag, egy *Sybles és fia*.

X: Bizonyára. A boy lerakta a poggyásztartóra. Hozzá se értem, lementem vacsorázni.

G: Szarrá izzadva, már bocsánat.

X: Szarrá. És találkoztam helybeliekkel, a pincér, a mittudomén.

G: Nem emlékeztek magára. Mit evett?

X: Pizzát. Utálom a halat. Ült egy nő, három asztallal arrébb. Rám nézett, de nem hiszem, hogy látott. Ahogy egy lombon vagy egy üveg vízen átmegy a szemünk.

* A jelenet a Budapest Bábszínház Szikszai Rémusz rendezte *Dekameron 2023* című előadásához készült.

G: Ott ült. Nézte önt. Mégsem emlékszik rá.
X: Rajta se volt semmi megjegyezhető. Jól öltözött fehér harmincas.
G: Láta enni, inni, fizetni, bármi?
X: Nem. Űlni láttam. Futólag. Aztán visszamentem a szobámba. Ledobáltam, ami volt rajtam, farmer, edzőcipő, egy izzadt, világos ing, lezuhanyoztam.
G: Előre megfontolt szándékkal.
X: Bűdös voltam, izzadt voltam. Maga nem szokott zuhanyozni?
G: Ön.
X: Ön. És kinyitottam a bőröndömet.
G: A Grisdelané bőröndjét.
X: Azt én nem tudhattam.
G: Dugig volt női ruhával, és nem tudhatta? Kurva drága ruhákkal, női szandálokkal, bugyikkal, bassza meg, és nem tudhatta?
X: Akkor már igen.
G: Mért nem hívta azonnal a recepciót?
X: Mert fájni kezdtem, ezért, átmenetileg, fölvettem a pizsamáját. Egyáltalán nem turkáltam, ott volt legfelül, két pizsama és egy baby doll.
G: Összekeverte a saját pizsamájával, mi?
X: Nem, csak fáztam.
G: Aha, fázott. És egyszer csak bele lett bújódva. Egy idegen női bőrönd női pizsamájába a bűdös csődörszutykos testével.
X: Igen. Sajnos, azonosak voltak a méreteink, sőt.
G: Sőt?
X: Kicsit nagy volt rám. Itt-ott.
G: És valahogy más ember lett, ugyebár. Anyukája sose engedte az ilyesmit, apukája se. Csak vágyakozott egy körömcipő után a szuterénben, nézte az utcán elhaladó nők lábait, mert sokat volt szobafogságban, apja rendszeresen verte, magát is, az anyját is, a nadrágszj Paganinije, lóversenyre járt, kártyázott.
X: Nem, kérem, ez tévedés, apukámat nem is ismertem, anyukám harisnyaszemfelszedő volt. Hetediken laktunk, liftbe fognak temetni bennünket, mondta az anyukám. Egész gyerekkoromban kis puha csomagokat hoztam-vittem iskola után a mindenféle néniknek. Volt egy spirálfűzet, név, cím, combfix, térdfix, bokafix.
G: Na ugye. Pfuj. Magára húzkodta őket a liftben.
X: Egyáltalán nem.
G: Pfuj. És aztán?
X: És aztán megláttam az illető...
G: ...az illető áldozat...
X: ...fényképezőgépét. Innen jött a gondolat, hogy lefotózom magam.
G: A Grisdelané Nikon fényképezőgépével, a Grisdelané pizsamájában.
X: Hát igen. Sajnos pillanatnyilag jó ötletnek tűnt. Mindenkiben lakik egy magánszínész. Egy Aranyoskám, ha érti. Afféle vicces üzenet a palackban. Elképzelttem, hogy az illető előhívhatja a filmeket, hazaviszi, végignézi. Érti?
G: Repülőtér, felhőtakaró, felülről a tenger, a forró város buszból, sziklák, székesegyház, halpiac, naplemente, vitorlášhajó.
X: Igen. S akkor egyszer csak jön ez. Ez a nem várt fordulat. Meglepetés. Leesik az álla.

G: És arra nem gondolt, hogy nem egyedül nézi meg a nő, hanem rögtön a férjével, akitől kapta ezt az utat a születésnapjára, és az ott szembesül egy ilyen helyzettel a nappaliban? És elsápad, hebeg, összeomlik, vagy úgy csinál, de nincs mit tenni, ott virít egyik vigyorgó bajszos egérszar a másik után a feleséged ruháiban, az egész kibaszott mocskos pornó.

X: Nem, nem pornó.

G: Mégis minek nevezné?

X: Rossz viccnek. Gyerekesnek. Ha nincs ott a bőrönd tetején a kis Nikon, vagy ha nem látom a számlálóján, hogy van hely...

G: Akkor?

X: Akkor nem jut eszembe... ez a dolog.

G: Hogy széttúrjon egy idegen bőröndöt, és több rendbelileg lefényképezze magát egy idegen nő legintimebb holmijaiban? Darabról darabra.

X: Nem túrtam szét, hanem szétraktam az ágyon óvatosan, mert ez volt a lényege, hogy ne lehessen észrevenni semmit, ott legyek és ne hagyjak nyomot. Ehhez az kell, hogy minden úgy maradjon, ahogy volt, mármint a bőröndben. És ami azt illeti, a legintimebb holmikhoz nem nyúltam, kérem, a pizsama volt a maximum.

G: És a fürdődressz? A gálám kifordul.

X: Sajnos, az egyik fürdődressz is, de hamar levetettem. Ahogy mindegyiket. Épp csak lekaptam benne magam. Volt, hogy a tükörből, volt, hogy önkiodóval, nem voltam e téren gyakorlatlan. Ilyen jó gépem persze sose volt. Kifejezetten siettem, úgyszólván versenyöltözés.

G: Aztán szépen összehajtogatta, visszarakta.

X: Haladéktalanul. Pontosan a helyére.

G: És persze nem tudta, kinek a poggyászában turkál.

X: Nem, kérem. Ez nem volt szempontom. Amikor visszacsuktam, akkor néztem meg a fogantyún a kézzel írt slejfnit, hogy *Mrs. G. 909*. Hívtam a recepciót, hogy fel vagyok háborodva, ez és ez történt, én a 707-es vagyok, hazatértem az esti programomról, s lefekvéshez készülődve döbbenet láttam, hogy a bőrönd, amit felhoztak a szobámba, nem az enyém. És ez hallatlan, hogy csak így elcserélik emberek poggyászáat.

G: Még föl is háborodott. Ügyes.

X: Csak logikus. Azonnal intézkednek, mondták, jött a boy, megnézte a cédulát, elsápadt a sárga képe, tördelte a kezeit. Elvitte a bőröndöt, hogy mindjárt hozza az enyémet, illetve, ugye, a barátom nagynénjéét. És öt perc múlva hozta is. Majdnem sírt, hogy őt most ki fogják innen dobni. Hát, ha ez a Mrs. G. botrányt csap, könnyen elképzelhető, mondtam. Mrs. G. miután átvette a kulcsot, elhagyta a szállodát, és semmi jele, hogy azóta visszatért volna, felelte az a szegény fiú. Elképzelhető, hogy nem is tud az esetről, kérdeztem. Bólogatott, ha van isten az égben, nem tud semmit. Akkor maradjon is így, nem emelek panaszt, mondtam, gondolom, a recepciók kollegája se akar ebből ügyet csinálni. Végtére is nem történt semmi a történeteken kívül.

G: És hogyhogyan nem találkozott vele a hét nap alatt? Nem ismert rá a bőrönd tartalmára a Grisdelánén?

X: Nem egyediek voltak, hanem drágák, már bocsánat.

G: De hát csak látta.

X: Nem emlékszem, kérem, rossz megjegyző vagyok, nagy a szálloda, másik strandra járt, én későn reggeliztem, az illető biztos korán.

G: Még csak nem is követte? Nem figyelte, hogy zaklatott-e? Hogy látszik-e rajta valami?

X: Nem.

G: Nem lett bele szerelmes, nem akart vele találkozni, megismerkedni, bármi?

X: Nem, kérem, nem lettem szerelmes.

G: Csak hogy tudjon róla, a férj válik. Hogy őt megcsalják, és ezt a perverziót még le is fényképezzék, azt nem nyeli le. Elege van abból a nőből, akit még csak meg se lehet jegyezni. Soha nem lehetett, soha.

X: Nagyon sajnálom. Rossz vicc volt.

G: Rossz vicc? A szatír az szatír. Börtönbe fogom csukatni.

X: Töredelmes megbánást fogok tanúsítani. Mindent elmondok a bíróságon.

G: Na, még csak az hiányzik! Különb is, ki hinne magának? A sorsjegyen nyert last minute útjával.

X: Már bocsánat, de önnek ki hisz majd?

G: Nekem bizonyítékaim vannak! Tanúm van.

X: Ha rám gondol, pillanatnyilag arra van tanúja, hogy vétlen a feleség. De arra nincs, hogy nem ön bérelt fel, hogy kompromittáljam a... Grisdelánét, és én ezt a hm, túl kreatív megoldást választottam.

G: Micsoda hernyóputtony maga! Mit akar ezzel mondani?

X: Hogy maga ejteni tetszik a szatírkodás vádját, Grisdela úr, ha nem tévedek.

G: És?

X: Én pedig láttam a pasit abban az étteremben. Ült a bizonyos nővel szemben. Nekem hátulról, de ezen lehet finomítani. Világos ing, farmer, edzőcipő, göndör haj, esetleg bajusz is. Ez magyarázza, miért nem volt Mrs. Grisdela a szobájában, még tíz óra után sem.

G: Aha, ügyes.

X: Csak logikus.

G: Látja, hogy nem tudok mindent?

X: Látom.

G: Akkor most kezdjük előlről.

Eltűnnek, sötét, valami motozás, egy utas fölébred.